

SENZACE, NEBO PODVOD?

Svět se o říši Akakor dozvěděl od německého televizního žurnalisty Karla Bruggera. Expert na Jižní Ameriku pracoval v Brazílii jako korespondent ARD. V roce 1972 se v Manaus seznámil s indiánem Tatunco Nara, který mu vyprávěl o neobyčejných dějinách svého národa. Brugger indiánovu výpověď nahrál na dvanáct magnetofonových pásků a v roce 1975 vydal jako knihu. Jeho první pokus nalézt pozůstatky říše Akakor se nezdařil. K druhému již neměl příležitost. V době příprav byl zastřelen před hotelem v Capo Cabana. Podle svědectví jeho bratra Benna Bruggera pracovníci německého konzulátu provedli kontrolu v bytě zavražděného a sebrali všechny dokumenty, památky a fotografie z Bruggerových expedic. Rodině pak vrátili jen určitou část.

Konspirativní teorie dostala trhlinu, když se vyskytlo podezření, že Tatunaca Nara je synem indiánky a bílého misionáře. Do roku 1966 žil v Německu, odkud musel uprchnout pro neplacení výživného. Nalákal prý vždy nějakého lovce senzací, který financoval jejich společnou výpravu do pralesa, a když si vybral honorář, nechal expedici zkrachovat. Pár lidí přitom záhadně zmizelo.

Na druhé straně nové archeologické objevy legendu o Akakoru podporují. Satelitní stanice LandSat pořídila sérii snímků, na nichž v území od jižní Venezuely po brazilskou Sierra de Roncador a východní část peruánských And leží podivné formace ve tvaru pyramid. V peruánském departmentu Madre di Dios bylo z letadla vyfotografováno celé pyra-

midové pole. Obrovské stavby stojí jedna vedle druhé ve dvou řadách po šesti. Ze země se je doposud nepodařilo prozkoumat. Dovolím si připomenout, že název departmentu lze přeložit jako Matka bohů.

Neskutečným utrpením a smrtí byl vykoupen nálezný další obrovské stavby. V roce 1998 původně čtyřčlenná mezinárodní přírodovědná expedice zkoumala život v dosud panenských oblastech peruánských pralesů. Po ztrátě indiánských nosičů a průvodců výzkumníci zabloudili. Více než třicet dnů se prodírali porostem a jedli hlavně motýly, cvrčky, brouky, malé hady, listí a výhonky. Jednoho dne narazili na impozantní kamennou citadelu. Velmi stará stavba pokrývala tři sta metrů vysoký kopec. Ruiny jsou podle členů výpravy větší a honosnější než jakýkoliv srovnatelný předkolumbovský výtvor v Jižní Americe. *Jde bezpochyby o zcela výjimečný objev*, uvedl archeolog Andreo Mendoza, ředitel Národního institutu z provincie San Martin. Nic bližšího není známo. Výzkum bude teprve zahájen. Nedozírný oceán neprozkoumané džungle ale může pod svou temně zelenou hladinou ukrývat ještě další překvapení.

PODEZŘELÉ OBJEVY

Ani zmínku o šesti prstech na končetinách mimozemských cizinců nelze brát jako pouhý výmysl. Dokazují to artefakty mnoha starých kultur.

V rekonstruované polynéské svatyni na Tahiti stojí dvě velké sochy. Nikdo již

Také některé z více než sedmi set pověstných **soch moai** mají po šesti prstech.

neví, kdo a kdy je vytesal ani koho představují. Obě kamenná monstra mají na ruce po šesti prstech. Stejnou anomálii zaznamenáváme na sochách boha Tikiho z Hiva Oa i na dřevěné skulptuře boha Tangaroa z Cookových ostrovů.

Jsou to představitelé obrovitých bohů, o nichž vypráví legenda zaznamenaná polovičním Maorem a znalcem Tichomoří Peterem Buckem?

Když dorazili na Tahiti, lidé před nimi v hrůze uprchli do jeskyní a strží v horách. Dávky jídla nebyly tehdy větší než ptačí zobnutí. Bohové se nejprve usadili na ostrově Morea a potom se dostali do Tautiry, kde vládli jako tyrané.

Co to bylo za bohy, kteří děsili neobvyklým vzhledem a svou vůli prosazovali fyzickou silou?

Podobnou otázku si musíme položit i na Velikonočním ostrově. Tento nejdle-

jší a nejosamělejší kout naší planety je obklopen tolika nevysvětlenými otázkami, až se tají dech. Když na sklonku 12. století dopluli k zdejšímu pobřeží první imigranti z Polynésie vedení králem Hotu Matua, našli nejen pozůstatky prastaré kultury, ale také několik málo, vesměs oslábých posledních příslušníků podivné cizí rasy.

První obyvatelé Velikonočního ostrova byli pozůstatkem praobyvatel země: žlutí, velmi vysokí, s dlouhými rukama, širokým a klenutým hrudníkem, dlouhými ušima, ale s neprotáženými boltci, hodně světlými vlasy; jejich tělo nebylo porostlé a lesklo se, uvádí badatel Francis Mazière a na jiném místě ústy svého domorodého informátora dodává: První rasa nebyla tak zcela tím, čemu se říká rasa předkolumbovská.

Skutečně trefné pojmenování pro bytosti, které se tak podobají člověku a zároveň se od něj výrazně liší.

Na zdi skoro pět tisíc let starého chrámu v peruánském Sechinu udivuje rytina obra s neobvykle srdcovitým tvarem hlavy a **šesti prsty na rukou**. Podobné **monstrum** se nachází i v Torro Muerte.

Jiná legenda sděluje: *Král Tuju-ko-lhu meditoval o samotě na kopci Punapau. Při cestě dolů spatřil na zemi ležet dvě velmi zvláštní postavy. Na první pohled se podobaly lidem. Měly však obrovské hlavy, kterým vévodily nezvykle velké oči a protáhlé uši. A jak byli tajemní tvorové dlouzí! Kdyby se postavili, museli měřit okolo čtyř metrů. Nyní však, zjevně zesláblí, se bezvládně třásli na zemi a těžce oddychovali.*

Zděšený král se ale domníval, že vidí spící demony a co nejrychleji spěchal domů. Druhého dne se vrátil v doprovodu svých mužů. Jedna z bytostí byla již mrtvá, druhá zmizela neznámo kam, a přestože ostrov je poměrně malý, již nikdy ji nespatriili.

Archeologové si s podobnými nálezy nevědí rady. V muzeu Bruning v peruánském Chiclayu je vystaveno **torzo kamenné ruky se šesti prsty**. V popisu exponátu najdeme pouze jediné slovo: Nezařazeno.

Bez komentáře zůstávají i **mochické sošky vousatých mužů s neobvyklou pokrývkou hlavy**. Vousy, jak známo, indiánům nerostou, a navíc i ruce a nohy těchto mužů jsou opatřeny šesti prsty.

V Patagonii se dochovaly otisky rukou se šesti prsty. Posádka mořeplavce Magelana tam roku 1520 narazila dokonce na živého potomka obrů. V lodním deníku je o tom lakonická zmínka: *Ten člověk byl tak vysoký, že jsme mu sahalí sotva po pás.*

V roce 1891 v arizonském Crittendenu při kopání základů narazili dělníci na rozměrný sarkofág. Uvnitř se nacházela žulová rakev s pozůstatky bytosti podobné člověku. Tělo měřilo více než čtyři metry. Podrobnější průzkum nemohl být proveden. Mrtvola se záhy zcela rozpadla. Rytiny na rakvi ale zobrazovaly postavu se šesti prsty na rukou.

Petroglyfy na skalních stěnách v americkém Utahu zobrazují příchod bytostí

z hvězd. Symbolická mapa napovídá, že do naší sluneční soustavy pronikly dráhou míjející Saturn a pak přes Mars dorazily k Zemi. Všude okolo jsou vyryté ruce s šesti prsty.

Ve skalní sluji u mexické vesničky Sirra Delicias našli vesničané kostru bytosti vysoké okolo tří a půl metru. Také její ruce a nohy měly šest prstů.

Stejnou anomálii nacházíme na končetinách sošek objevených na severu země. Koho mají představovat, nevíme.

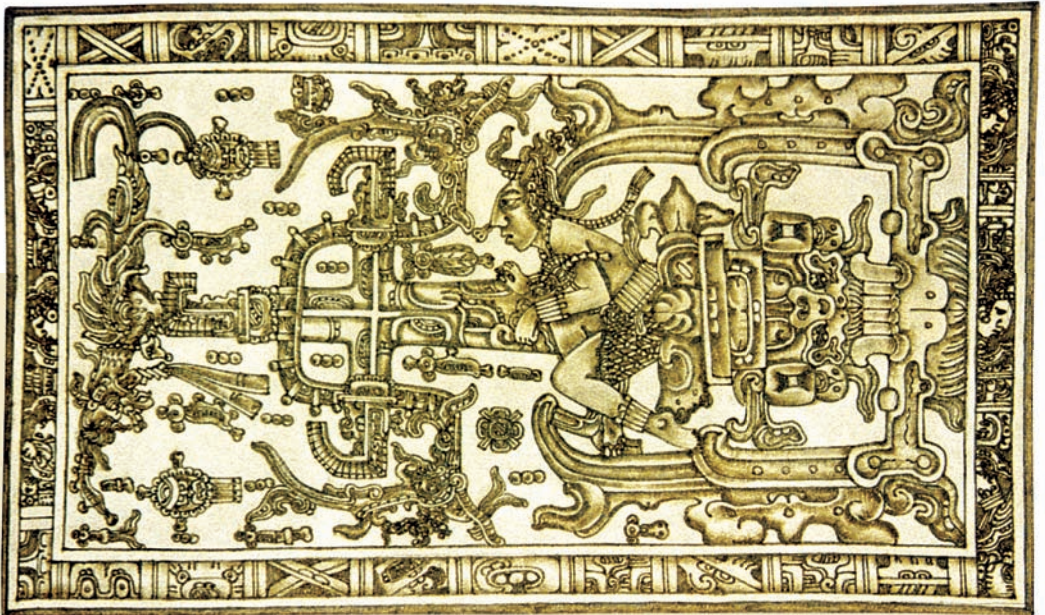
V indické vesnici Golida se dochovala pověst o šestiprstých tvorech z vesmíru, kteří zde kdysi pobývali. V okolí se dodnes s podivnou pravidelností rodí děti se šesti prsty, jako kdyby ve své krvi nosily geny oněch tajemných cizinců.

Ozvěnu této genetické anomálie najdeme i v bibli. V druhé knize Samuelově se píše: *A opět se strhl boj v Gatu. Tam byl obrovitý muž, který měl šest prstů na ruce a šest na nohou, celkem čtyřiašest. Ten také pocházel z obrů. Tupil Izraele a Jonatán, syn Šimeáje, bratra Davidova, ho ubil.*

Není bez zajímavosti, že numerický systém Sumerů vycházel z čísla dvanáct podle počtu prstů „Anunnaki“ – těch, kdo přišli z nebe.

NEBEŠŤANÉ NA TRŮNU MAYŮ

Na poloostrově Yukatan, v hustém koberci chiapaských pralesů, se ukrývá uchvacující mayské město Palenque. Jeho první stavby vznikly již zřejmě před počátkem našeho letopočtu, ale vrcholný rozvoj zaznamenalo v 7. století za vlády krále Pacala a jeho syna Chana Bahluma.

Reliéf na sarkofágu se dodnes nepodařilo uspokojivě rozluštit.

Oba tito panovníci odvozovali svůj původ od božských bytostí, které přišly z hvězd a od lidí se lišily nejen svými schopnostmi, ale částečně i vzhledem. Archeologické nálezy toto sebevědomé tvrzení kupodivu nevyvracejí, ale naopak podporují.

Seriál podivných objevů odstartoval 15. července roku 1952, kdy vědci v temných hlubinách Chrámu nápisu odkryli Pacalův hrob. Již samotný příkrov mohutného sarkofágu vyvolal nelítostnou řez názorů. Zatím se nikomu nepodařilo spolehlivě určit, co představuje reliéf vyrytý do obří kamenné desky, která pokrývala rakev. Je to portrét nebožtíka ve společnosti bohů země a smrti, mladý bůh kukuřice jako symbol života, obraz boha počasí, anebo má pravdu Erich von Däniken, který v tomto výjevu rozpoznává člověka cestujícího v kosmickém dopravním prostředku? Pravdou je, že zřetelnými technickými prvky reliéf přímo hýří

a spíše než cokoli jiného připomíná panovníka řídicího jakýsi neobvyklý stroj. Hlavní překvapení ale čekalo uvnitř sarkofágu.

Jakmile se kámen pohnul z místa a byl nadzvednut, bylo vidět, že v obrovském bloku, který mu sloužil jako podstavec, byla vytesána prohlubeň. Měla překvapující podélnou a protaženou podobu, připomínající obrys siluety stylizované ryby nebo velké, dole uzavřené písmeno omega... a v ní jsme spatřili ostatky nebožtíka, napsal objevitel Pacalova hrobu Alberto Ruz Lhuillier.

Vědce udivila velikost Pacalova těla, které notně přesahovalo výšku průměrně vzrostlého Maje. Zesnulý neměl zašpičatělé zuby ani deformovanou lebku, jak bylo u představitelů vyšší společenské vrstvy obvyklé. Jeho posmrtná maska, která přesně kopírovala tvar obličeje, svědčí o dalším jedinečném anatomickém rysu. Nos pohřbeného vládce začínal

Také na severu Mexika bylo nalezeno několik **sošek králů s šesti prsty**.

již nad obočím a výrazně dělil čelo na dvě poloviny. Obdobný rasový znak nacházíme jen na mayských skulpturách, jinde na naší planetě se nevyskytuje.

Nakonec jsme se shodli, že se v případě tohoto nebožtíka nejspíše nejednalo o Maye, ačkoli zřejmě zemřel jako jeden z králů Palenque, přiznává Lhuillier. Kým ale tedy Pacal byl? Měl skutečně božský, a tedy mimozemský původ, jak se

snažili dokázat jeho dvorní životopisci? Zobrazení na sloupech svatyní dokazují, že Pacalův syn Chan Bahlum měl kromě těchto odlišností navíc na ruce i nohy po šesti prstech. Byly to pouze náhodné fyziologické defekty tohoto panovnického rodu, anebo genetické dědictví po záhadných předcích z hvězd?

Kýžené rozluštění této hádanky nepřinesl ani částečný překlad mayských hieroglyfů. Naopak řada otázek ještě vzrostla. Historické údaje zaznamenané na tabulkách v Pyramidě nápisů tvrdí, Pacal se narodil 22. března roku 603.

O dvanáct let později byl korunován králem Palenque. Dožil se 80 let a 158 dnů. Tento fakt nezvratně potvrzují hned dva spolehlivé prameny. A to je potíž. Nezávislé vědecké výzkumy totiž shodně prokázaly, že kostra v Pacalově hrobce patří muži, který nezemřel ve vyšším věku než čtyřicet let. Jak si máme vysvětlit tento časový nesoulad? Jsou na zdech chrámu úmyslně uvedeny falešné údaje, anebo se při vědeckém ohledání ostatků zmýlili antropologové? A co když mají pravdu obě strany?

Německý spisovatel Peter Fiebag nabízí v takovémto případě velmi neobvyklé řešení v podobě časové dilatace. Podstata tohoto jevu spočívá v tom, že kosmonautům, kteří se pohybují vesmírem přibližně rychlostí světla, plyne čas podstatně pomaleji než lidem, kteří zůstali na Zemi. Takže zatímco vesmírní poutníci cestují jen několik let a jejich těla nestačí zestárnout, pro pozemšťany uběhnou desítky roků. Připustíme-li, že Pacal se svými božskými předky pobýval určitou dobu v kosmu, pak rozdíl mezi jeho pozemským, písemně zaznamenaným věkem a skutečným fyziologickým stářím začne být pochopitelný.